

glans, Är just ett sätt att lustan swalka, Och att man återfår sin sans.

7. Men säg, om någon bygdens tärna Som ej en fästman har förut, Kan mot de yra lustar spjerna Och vinna segrens frans till slut? Ty mången har sin fästman dårat, Som skruttit mest utaf sin dygd; Och sen hon så sin trohet sårat, En skamfläck blifwit för sin bygd.

8. Hwad hade du wäl gjort Polisen, Att slåpas så inför des skrank? Men oskuld jäfwar snart bewisen, Och håller skölden städse blank. Hwi skulle Stockholms skönsta kulla Så plötsligt ryckas från sin Hans, Om ej för att få händren fulla Af guld och gyllne löftens glans?

9. Att bjuda dig båd' hand och hjerta, War blott en gård utaf en narr, Som talar så till hwarje snärta, Den han ej aktar mer än barr. Wi ej hans dårskap nånsin gilla, Om det är sannt hwad du har sagt; Ty ingen flicka bör bli frilla, Då hon har hustrun i sin makt.

10. Din wågran att hans anbud höra Ei troligt är, förlåt oss det, Du kanske låt din mun det göra, Fast ångren gick i ordens fjät. Nog glänsta paulum och siden Långt mera i ditt ögonpar, Än häcktrock och klacktenars smiden, Som hitintills din utsigt war.

11. Men låt så wara! tiden plöjer Och gansta snart din rosenkind; Snart du ej mer den skönhet röjer, Som nu gjort mången kärleksblind. Söt berföre i tid behålla Hwar gnista af din själs behag, Och låt ej någon hexa wälla, Att den förgås för ödets slag.

Tryckt hos P. E. Winge, 1834.

GS 1164

Two nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

Sändebres till Stockholms Ungberrar af Karin Ersdotter.

Go Herrar! I som dagligt löpen Kring torg och hamn och gatorna Och låtsen fråga efter löpen, Men luren blott på flickorna: Ett ord jag önskar Er att säga, Som blifwe Er så godt som två. Om I det wiljen öfwerwaga I torden säkert det förstå.

2. Hit kommer jag uppå min färre Med rätt till andra mjölkbuds skygd. Straxt ropas högljudd: Åt waferra, se Kulan ifrån Terlas bygd! Och larm står upp till höger, wenster, Och färgars skock och pojars spring Och pigor uti alla fenster Beteckna upplopp rundt omkring.

3. Här en Madam sin hasa tappar I rånstens oförsedda djup. "Fort pojke undan, jag dig rappar, Kamrat, kom hjelp mig för en sup. Nå förs hwad skrik! — Ge rum, go wänner! Min fruka — åt den gick i kras. — Min plit jag dig i buken ränner Om du ej makar dig ditt as."

4. Nu syns en man med stålblank bricka Den packat ogwald lemnar plats. "Hwad är det här för wäsen flicka! Hwem kan förswara sådan

sats. Kom följ mig genast till Polisen" — "Åh Gud! jag intet ondt har gjort; Se dessa alla å be-
wisen — "De å just de som snart blir spordt."

5. Här frikänd jag ej kan begripa Hwad detta nojs betyda will. De åter flåsa, stänka, lipa, Hopträngda liksom packad sill. Men der är en som kan mig skydda, "Åh kära Herre sträck er hand Och för mig till en enslig hydda Långt bort från detta Sodoms land."

6. "Ej blott min hand men ock mitt hjerta Med allt hwad mera du begär, Jag bjuder dig du tacka snärta Om blott du mig will hafwa kär. Kom hem till mig, — Der lust och löjen Ska spira upp i dina spår Och granna kläder, skiljda nöjen Din kärlek löna är från år." —

7. "Stor tack! Jag hört att ulfwen lurar Här ofta nog de spåda lam, Om de, ån stängda uti burar, Sin öron wända till dess glam. Jag slickor sett i edra gränder Med målad kind och frusadt hår. Om du till dem din önskan wänder Du säkert icke afslag får."

8. "En fästeman min tro jag swurit För att min tid i Daloms bygd. Han alltid har sin häcktrock burit Med arbetsflit och redbar dygd. Wet att min Hans jag nog blir trogen, Som ej förtjenar någon sorg. Långt bättre är en man wid plogen, Än tio fjäskar på ett torg."

9. "Förwål då, Stockholms fina Herrar, Med allt Ert söta frieri. Om blott man wägen mig ej spärrar, Jag nog från Er skall blifwa fri. Ej söken för Er lust mig winna; Men fast jag sjelf blef Er förment, Jag önskar hwar sin älska-
rinna Just sådan som han den förtjent."

10. Ja, goda flicka! res tillbaka Till dina dalars friska nejd; Gå att din ofskulds frukter smaka, Långt skiljd från pra lustars fejd. Då man ej kunnat här förhera Din rena själ, ditt funda-
wett, Haf tack för denna goda lära, Som du do
Libertiner gett! —

Den Andra:

Svar af Stockholms Ungherrar på Sändebreswet från Karin Ersdotter.

(Mel. Kanonen dånar ic.)

Att kunna lärdom ge åt andra Är ej så lätt som mången tror, Fast menskans lust att astring flandra
Från Adams tid i hjertat groor. Ett nytt exempel härpå finnes I wackra Kullans sändebref, Ty hennes skönhet gått till sinnes En gammal her-
ra som det skref.

2. Med sina strån och trollpackslåten Hon lik en uggla flaxar fram! Af harm, att hon är sjelf förgåten, Hon sprutar ut sitt etterfram. Men det är synd, att det skall flöda Från sköna Karins rosenmun, Som skapad blott för kyssars mö-
da, Förnedras till en gylltebrunn.

3. Mån det wäl anstå kan en flicka, Att pråla med sin sköna dygd, Att prata somen ram-
boricka Med språk från rodderskornas bygd; och att på köpet låta trycka Ett sådant dumt och åckligt skryt? Nej, goda Karin, för din lycka, Din blygsamhet ej så förbyt!

4. Wi likwäl till din heder hoppas, Att du ej sjelf wet af ditt bref; Att blomman, som på kinden knoppas Ej ifrån illskan sig förskref; Och att ett ansigte ej ljuger, På hwilket ofskuldsengeln ler; Ty dygden blott så länge duger, Som hon ej sjelf sig loford ger.

5. Ej någons undran det bör göra, Att skönhet, fastän hölj i påls, Kan ock of ynglingar för-
föra, Att skåda hwarom ryktet fälls. Wi singo se en flicka sådan Som Nixels sköna fästmo war; Men att bli i år — för denna wädan Ej någon af ofskultan bar.

6. Med skönhet måste rikdom paras, Om den för ofskall farlig bli; Den dårskap aldrig kan förswaras, Att söka annat frieri; Men att med wackra flickor skalkas, Och njuta deras ögons